

Frauke Scheunemann

salamissiooniga kõuts

Saksa keelest tõlkinud Tiina Aro

Originaali tiitel:
Frauke Scheunemann
„Winston - Ein Kater in geheimer Mission“
Loewe Verlag GmbH, 2013

© Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2013
Kujundus ja illustratsioonid:
iStockphoto.com/krisstina ja Christian Keller

Kõik õigused kaitstud.

Eestikeelne tõlge © Tiina Aro ja AS Tänapäev, 2020
Toimetanud Marin Vinkel
Kujundanud Siiri Timmerman

ISBN 978-9949-85-793-7

Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

Härtra Beckile

PROLOOG

Ehk miks mõni päev
on parem jääda voodisse ...

 „Noh, hakkame minema!“ Leonie naeratab. Aga see pole mingi julgustav naeratus, nii palju on isegi mulle selge. Pigem ... pilkav. Okei, rohkem nagu irvitus.

„Või sa ei julge?“

Neelatan kuiva kurguga. „Muidugi julgen. Tähendab, ma mõtlen, et küll ma juba julgeksin, aga ...“

„Mis aga?“ Nüüd ei irvita enam mitte ainult Leonie. Ka Emilia, Ruth ja Helene näivad nautivat vägevat nalja.

„Ee, ma mõtlen, et poleks kuigi tark marssida mingisse ärisse, kus on umbes neli kaamerat, ja sealt T-särk sisse vehkida. Tuleks vältimatult juriidilisi probleeme.“

Nüüd ajab Leonie silmad suureks. „Vältimatult juriidilisi probleeme? Mis pagana jama sa ajad?“ Ta keerab kannapealt ringi ja jätab mind sinnapaika. Kolm teist lähevad talle järele.

Neetud. Ei tule midagi välja. Ma lihtsalt tean

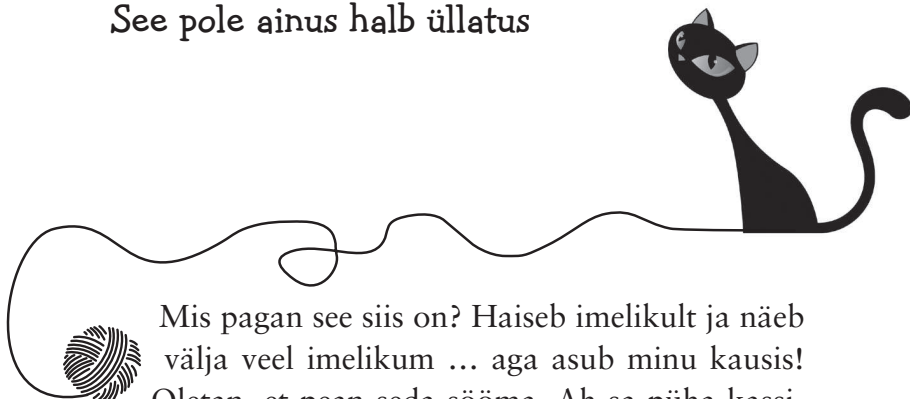
liiga vähe sellest, mida tähendab olla inimene. Rääkimata veel tüdruk olemisest. Olin kujutlenud seda hulga lihtsamana.

Eks tagantjärele on ikka hea tark olla. Aga kui keegi oleks mulle öelnud, kui nipsakad on mu uued klasiõied, poleks ma iial-iial Kiraga vahetust teinud. Oleksin igal juhul jäänud selleks imekauniks, targaks ja võibolla veidi ärahellitatud tõupuhtaks kõutsiks, kes ma olin kuni selle äraneetud äikesepuhanguni. Lebaksin praegu oma mugaval sohval Hochalleel ja minu inimkaaslane, professor Werner Hagedorn, loeks mulle midagi kvantfüüsikast. Või Schrödingeni kassist ja kuidas temaga Nobeli preemiat võidetakse. Siis sõidetakse Stockholmi, saadakse väga palju raha ja tuttavaks Rootsi kuningaga. Mis on omakorda taas üks tõend, kui tähtsad koduloomad oleme meie, kassid. Ah, mis siin üldse rääkida: kõige tähtsamad loomad üleüldse! Aga selle asemel, et oma sohval lebada, seisan ma siin ja ... kõigi mu sprottide nimel – on alles hiiglaslik jama! Kuid nüüd ilusti järgemööda, et kõik aru saaksid. Alustame niisiis algusest, minu uskumatu loo esimesest peatükist ...

Kassikonserv.

See pole ainus halb üllatus

Mis pagan see siis on? Haiseb imelikult ja näeb välja veel imelikum ... aga asub minu kausis! Oletan, et pean seda sööma. Ah sa püha kassikemp! Siin on küll mingi arusaamatus, väga suur koguni. Ma klaarin selle otsekohe ära! Sest mina, kõrgeauline kodukõuts Winston Churchill, ei katvatse süüa midagi, mis mu õilsat kurgulage solvab. Eriti kui ma midagi taolist pole tellinud!

Traavin vihaselt köögist välja Olga otsima. Olga on meie koduabiline ja järelikult otseselt vastutav selle sigaduse eest minu kausis. Tavaliselt keedab Olga mulle ja mu professorile väga head toitu, aga täna on ilmselgelt midagi viltu läinud.

Tähendab, ma esitan kaebuse. Niipea kui Olga üles leian, sest hetkel pole temast jälgegi. Elutoas teda pole, söögitoas ei ole, töötoas ka ei ole. Kadunud. Istun keset pikka esikut maha ja vahin vaheldumisi mõlemale poole. Kortoris on kõik vaikne. Kui ta kusagil oleks, siis kuuleksin seda. Ma olen ju kõuts ja mul on väga head kõrvad.

Ahaa! Magamistoast kostab mingit sahinat!

Jalamaid tuiskan esiku teise otsa ja lipsan uksepraost läbi. Olga seisab riidekapi ees, seljaga minu poole, ja sordib pesu. Kavatsen minna tuhinaga ta jalgade ümber nühkima, aga pean siis järsult pidurdama – need polegi Olga jalad! Minu ees seisab täiesti tundmatu naine. KRÄU! Kes see on?

Võõras naine pöördub minu poole ja vahib mulle imestunult otsa. Ta on ilmselt sama üllatunud kui mina. Ta kummardub ja tahab mu pead silitada. Lülitan sisse tagurpidikäigu. Võõrastega ma põhimõtteliselt ei miilusta!

„Oo, kes sina siis oled?“ küsib tema. Hääl on üsna Olga omaga sarnane. Imelik! Ta on muidu ka üsna Olga moodi: sale ja pikad blondid juuksed hobusesabas. Inimeste vanusest ei saa ma väga hästi aru. Kui neil pole väikesi lapsi ja kui nad on täiskasvanud, siis on nad minu silmis kõik enam-vähem ühevanused.

Astun sammu naise poole ja silmitsen teda. Ta naeratab mulle sõbralikult, nagu ootaks vastust. Mnjah, kes ma siis olen? Kui oskaksin rääkida, küll ma end siis juba vormikohaselt esitleksin. Jutustaksin talle, et ma olen Winston Churchill, aga kõik kutsuvad mind lihtsalt Winstoniks. Et elan juba üksjagu kaua professor Werner Hagedorni juures korralikus linnaosas, Hamburgis, Hochallee 106a. Et mulle meeldib peamiselt lebada elutoa mugaval sohval või karvase vaiba peal kamina ees. Et mu lemmiktoit on äsja keedetud kanasüda natukese

peterselliga. Ja et ma olen puhtalt toakass – see tähendab, ma ei käi kunagi väljas. Vabatahtlikult iialgi mitte, sest juba siis, kui näen aknast kõiki neid hatuseid õuekasse, tuleb mul jubeda välismaailma ees hirm peale.

Kui oskaksin rääkida, siis jah, jutustaksin seda kõike tolele võõrale naisele. Või vähemalt osa sellest. Aga ma ei oska rääkida ega ütle sellepärast midagi. Üldiselt on sellest ka täitsa ükskõik, sest hulga tähtsam on küsimus, kes on see naine? Ja mida teeb ta siin?

Istun naise ette maha, kräunun natuke ja vehin sabaga siia-sinna. Ta sirutab veel kord käe välja ja kratsib mind kõrvade tagant. Lasen sel sündida ja isegi täitsa mõnus tunne on. Ikkagi – kas teie, inimesed, ei võiks end korralikult esitleda? Muudkui sügate võõrast kassi, kes pole ennast veel tutvustanudki. Enamikul inimestest pole lihtsalt mingeid kombeid.

Magamistoa uks läheb pärani ja Olga tuleb sisse. Jooksen tema juurde ja tervitan teda tormiliselt, nühkides peaga vastu ta jalgu, ise valjusti näugudes.

„Tere, Winston,“ tervitab ta mind naerdes. „Kas sa igatsesid mind? Käisin korraks väljas. Ma vaatan, et oled juba Annaga tutvust teinud.“

„Muidugi, me just hakkasime sõprust sobitama,“ vastab võõras naine, kelle nimi on siis järelikult Anna. Ah hakkasime sõprust sobitama? Noh, seda me veel näeme!

„Oh kui tore!“ Olga naeratab. „Tead, Winston, ma lootsingi, et Anna sulle meeldima hakkab. Anna on minu õde.“

Välk ja pauk! Ah või Olga õde? Sellepärast nii sarnased. Kui mu nägu poleks nii karvane, siis teeksin praegu hästi imestunud ilme. Kuid mul jääb üle vaid vaikselt näuguda.

„Winston on professor Hagedorni kass,“ seletab Olga oma õele. „Seega sul tuleb hoolitseda mitte ainult härra professori, vaid ka tema kõutsi eest.“

Anna noogutab. „Professor juba selgitas mulle. Andsin just Winstonile süüa.“

Hahh! TEMA see siis oligi? Kähisen valjusti, aga Anna ja Olga seda ei märka, vaid ajavad reipalt juttu edasi.

„Sa andsid talle juba süüa? Mida?“

„Otsin kassitoitu just enne, siis kui käisin pesuvahendit toomas. Neil olid kassikonservid parajasti soodusmüügis. Võtsin kohe karbitäie ära.“

„Kassikonservid? Winstonile?“ Olga naerab.

Mis siin, palun väga, naljakat on, küsin ma. Mis asi see kassikonserv üldse on?

„Jah, muidugi. Miks siis mitte? Ma lugesin koostist ja kõlas väga maitsvalt. Kalkun ja riis.“

Olga naerab ja mina olen nõutu. Ollus mu kauasis pole kindlasti mitte kalkun ja riis. See oli rohkem nagu see märg kompost, mida Olga kevaditi palkonile tassib, kui toalilli ümber istutab.

„Ei usu, et meie Winston konservi sööb, ta on

liiga hellitatud. Ma keedan alati värsket toitu, nii kõutsile kui ka professorile. Kohe näitan.“

Esiteks: Olgal on õigus. Teiseks: miks peaks Anna seda näha saama? Ma ei mõista. Piisab, et Olga teab, mis Wernerile ja mulle mekib.

„Okei, kirjutan kohe üles. Loodetavasti ei tee ma kõike valesti, kui sind enam siin pole.“ Anna ohkab.

„Ära muretse, küll saad hakkama. Järgmine nädal saan sulle veel selgitusi anda. Ja sa võid mulle alati helistada, kui küsimusi on.“

Oot, oot! Mis tähendab, *kui sind enam siin pole?* Kuulsin ilmselt valesti. Olga kuulub siia, Hochallee 106a, samamoodi kui Werner, minu kahemeetrine sametist kratsipuu ja raamaturiidul. Ja mina muidugi. Ehk teisisõnu, Hochallee 106a ilma Olgata pole õige asi. Siis tekibki siia sihuke kraam nagu „kalkun ja riis“ otse konservikarbist.

Aga tõepoolest tõmbab too Anna nüüd püksitaskust välja mingi märkmiku koos pastakaga ja alustab kritseldamist. Kas pean sellest järel dama, et Olga kavatses meid tõsimeeli maha jätta? Mind haarab väga ebameeldiv tunne: mu kõutsikõhus tekib kerge, kuid pidev surve. Hea, et kõht alles tühi on, muidu oleks see surve veel valuski. *Kui sind enam siin pole* – mida enam ma selle lause üle järele mõtlen, seda kiiremini mu süda taob. Mulle nimelt ei meeldi, kui mu elus armastuse koha pealt midagi muutub. Ütleksin isegi, et ma vihkan sellist asja!